

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

גיטין-השולח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מפני תיקון העולם.												לג.
מאי מפני תיקון העולם?												לג.
מפני תקנת ממזרים	רבי יוחנן:											לג.
מפני תקנת עגונות.	ריש לקיש:											לג.
ר' יוחנן אמר מפני תקנת ממזרים, סבר לה כרב נחמן												לג.
בפני שנים, ובי תרי לית להו קלא, והיא לא שמעה ולא ידעה ואולה ומינסבא, ואיכא ממזרים	דאמר: [רב נחמן]											לג.
וריש לקיש אמר מפני תקנת עגונות, סבר לה כרב ששת												לג.
בפני ג', ובי תלתא אית להו קלא, ושמעה וידעה ולא מינסבא, ותקנת עגונות הוא דאיכא.	דאמר [רב ששת]											לג.
בטלו - מבוטל, דברי רבי	ת"ר: [רבי]											לג.
אינו יכול לא לבטלו ולא להוסיף על תנאו, שא"כ, מה כח ב"ד יפה.	רשב"ג:											לג.
ומי איכא מידי דמדאורייתא בטל גיטא, ומשום מה כח ב"ד יפה שרינן אשת איש לעלמא?												לג.
אין, כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש, ואפקעינהו רבנן לקידושין מיניה.												לג.
תינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי איכא למימר?	רבינא לרב אשי:											לג.
שויהו רבנן לבעילתו בעילת זנות.												לג.
אמר לעשרה, כתבו גט לאשתי - יכול לבטל זה שלא בפני זה, דברי רבי	ת"ר: [רבי]											לג.
אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה.	רשב"ג:											לג.
במאי קמיפלגי?												לג.
בעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה קמיפלגי												לג.
עדות שבטלה מקצתה לא בטלה כולה	רבי סבר:											לג.
ואי אזלי הנך כתבי ויהבי ליכתבו וליתבו												לג:
עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה	רשב"ג סבר:											לג:
והנך לא ידעי ואזלי וכתבי ויהבי, ושרו אשת איש לעלמא.												לג:
ואב"א: דכולי עלמא - עדות שבטלה מקצתה לא בטלה כולה, והכא היינו טעמא דרשב"ג												לג:
מלתא דמתעבדא באפי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה.	קסבר: [רשב"ג]											לג:
כולכם, מהו? טעמא דרשב"ג, משום דקסבר: עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, והני כיון דאמר להו כולכם לא מצו כתבי ויהבי, או דלמא טעמא דרשב"ג, משום דקסבר: כל מלתא דמתעבדא באפי בי עשרה צריכא בי עשרה למישלפה, והילכך אפילו כולכם נמי?	איבעיא להו:											לג:
אמר לשנים תנו גט לאשתי - יכול לבטל זה שלא בפני זה, דברי רבי	ת"ש: [רבי]											לג:
אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה	רשב"ג:											לג:
והא שנים דכי כולכם דמו, ופליגי.												לג:
אי בעדי כתיבה הכי נמי, הכא במאי עסקינן - בעדי הולכה.	רב אשי:											לג:
הכי נמי מיסתברא												לג:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מקרא-key	גויסין-השולח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דקתני סיפא:	אמר לזה בפני עצמו ולזה בפני עצמו - יכול לבטל זה שלא בפני זה		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
הא אמר מר:	אין עדותן מצטרפת עד שיראו שניהם כאחד		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
רב שמואל בר יהודה:	שמעית מיניה דר' אבא תרתי, חדא כרבי וחדא כרשב"ג, ולא ידענא הי כרבי והי כרשב"ג.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
רב יוסף:	ניהזי אנן		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
דכי אתא רב דימי אמר:	מעשה ועשה רבי כדברי חכמים		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
רב יוסף:	אמר לפניו רבי פרטא בנו של רבי אלעזר בן פרטא בן בנו של ר' פרטא הגדול:		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
[רב יוסף]	וחזר רבי ועשה כרבן שמעון בן גמליאל ומדהא כרבן שמעון בן גמליאל, כך כרבי.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
דאמר רבה בר בר חנה:	חדא כרבי וחדא כרשב"ג		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
דאמר רבא רב נחמן:	חמשה סבי הוינן קמיה דר' יאשיה דמן אושא, אתא ההוא גברא קמיה ואשקליה גיטא על כורחיה, אמר לה: זילו אשמורו וכתבו לה ואי ס"ד כרבי, כי מיטמרי מאי הוי? אלא שמע מינה כרשב"ג סבירא ליה		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
רבא אמר רב נחמן:	ואי סלקא דעתך אידך נמי כרבן שמעון בן גמליאל, למה להו אטמורי? ליבדרו איבדורי? אלא שמע מינה: חדא כרבי, וחדא כרבן שמעון בן גמליאל.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
והאמר רב נחמן אמר שמואל:	הלכה כרבי בשתייהן.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
ורב נחמן דידיה אמר:	ולית ליה לרב נחמן מה כח בית דין יפה?		גויסין-השולח	מאן דאמר												לג:
רבא אמר רב נחמן:	יתומין שבאו לחלוק בנכסי אביהן, בית דין מעמידין להן אפוטרופוס ובוררים להן חלק יפה, הגדילו - יכולין למחות		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא אמר רב נחמן:	הגדילו - אין יכולין למחות, דאם כן, מה כח בית דין יפה		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
התם ממונא, הכא איסורא.			גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא אמר רב נחמן:	גידול בר רעילאי שדר לה גיטא לדביתהו, אזל שליחא אשכחה דהוה יתבה - ונוולה, אמר לה: הא גיטיך, אמרה ליה: זיל השתא מיהא ותא למחר. אזל לגביה וא"ל, פתח ואמר: ברוך הטוב והמטיב.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא אמר רב נחמן:	ברוך הטוב והמטיב, ולא בטל גיטא		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא אמר רב נחמן:	ברוך הטוב והמטיב, ובטל גיטא.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
במאי קמפלגי?			גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
בגלוי דעתא בגיטא קמפלגי			גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
דאביי סבר:	גלוי דעתא בגיטא לאו מלתא היא		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
ורבא סבר:	גלוי דעתא בגיטא מילתא היא.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא:	מנא אמינא לה?		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא:	דרב ששת אשקליה גיטא לההוא גברא בעל כרחיה, ואמר להו לסהדי: הכי אמר לכו רב ששת לבטל גיטא, ואצרכיה רב ששת גיטא אחרינא.		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.
רבא:	ואביי?		גויסין-השולח	מאן דאמר												לד.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>															
גיטין- השולח	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אטו רב ששת מבטל גיטא דאינשי הוה? איהו בטלה, והאי דקאמר להו הכי, משום דפנוי.	[אביי]															לד.	
מנא אמינא לה?	אביי:																לד.
דרב יהודה אשקליה גיטא לחתניה דר' ירמיה ביראה ובטליה, תנא אשקליה ובטליה, הדר תנא ואשקליה על כרחיה, ואמר להו לסהדי: אותיבו קרי באודניכו וכתובו ליה																	לד.
ואי סלקא דעתך גלוי דעתא בגיטא מילתא היא, הא חזו ליה דקא רהיט בתרייהו.																	לד.
ורבא?																	לד.
האי דקא רהיט בתרייהו, דאמר להו: אשור הבו לה הייא, כי היכא דמשלם צערא דההוא גברא.	[רבא]																לד.
מנא אמינא לה?	אביי:																לד.
דההוא דאמר להו: אי לא אתינא עד תלתין יומין ליהוי גיטא, אתא ופסקיה מברא, אמר להו: חזו דאתאי, חזו דאתאי																	לד.
לא שמיה מתיא.	ואמר שמואל:																לד.
ורבא?																	לד.
אטו התם לבטולי גיטא בעי? התם לקיומי תנאיה קא בעי, והא לא איקיים תנאיה.	[רבא]																לד.
ההוא דאמר להו: אי לא נסיבנא עד תלתין יומין ליהוי גיטא, כי מטו תלתין יומין, אמר להו: הא טרחנא																	לד.
למאי נחוש לה?																	לד.
אי משום אונסא																	לד.
אין אונס בגיטין																	לד.
אי משום גלויי דעתא בגיטא																	לד.
פלוגתא דאביי ורבא הוא.																	לד.
ההוא דאמר להו: אי לא נסיבנא לריש ירחא דאדר ליהוי גיטא, כי מטא ריש ירחא דאדר, אמר להו: אנא לריש ירחא דניסן אמרי																	לד.
למאי נחוש לה?																	לד.
אי משום אונס																	לד.
אין אונס בגיטין																	לד.
אי משום גלויי דעתא																	לד.
פלוגתא דאביי ורבא.																	לד.
והלכתא כנחמן, והלכתא כנחמן, והלכתא כנחמני.																	לד.
בראשונה היה משנה שמו ושמה, שם עירו ושם עירה																	לד:
התקין ר"ג הזקן, שיהא כותב איש פלוני וכל שום שיש לו, אשה פלונית וכל שום שיש לה, מפני תיקון העולם.	[רבן גמליאל הזקן]																לד:
רב יהודה אמר שמואל, שלחו ליה בני מדינת הים לרבן גמליאל:																	לד:
בני אדם הבאים משם לכאן, שמו יוסף וקוראין לו יוחנן, יוחנן - וקוראין לו יוסף, היאך מגרשין נשותיהן?																	לד:
עמד ר"ג והתקין, שיהו כותבין איש פלוני וכל שום שיש לו, אשה פלונית וכל שום שיש לה, מפני תיקון העולם.	[רבן גמליאל]																לד:
והוא דאתחזק בתרי שמי.	רב אשי:																לד:
רבי מרי ורבי אלעזר קיימי כוותך.	רבי אבא לרב אשי:																לד:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment ○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראייה-proof</p>
--	--

גיטין-השולח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ						
היו לו שתי נשים - אחת ביהודה ואחת בגליל, ולו שני שמות - אחד ביהודה ואחד בגליל, וגרש את אשתו שביהודה בשמו שביהודה, ואת אשתו שבגליל בשמו שבגליל - אינה מגורשת, עד שיגרש את אשתו שביהודה בשמו שביהודה ושם דגליל עמו, ואת אשתו שבגליל בשמו שבגליל ושם דיהודה עמו, יצא למקום אחר וגרש באחד מהן - מגורשת	תניא כוותיה דרב אשי:								◇																	לה:	
והאמרת: שם דגליל עמן								⚡																			לה:
אלא שמע מינה: הא דאתחזק, הא דלא אתחזק, שמע מינה.										◇																	לה:
ההיא דהו קרו לה מרים, ופורתא שרה										◇	○																לה:
מרים וכל שום שיש לה, ולא שרה וכל שום שיש לה.	בהרדעי:									◇																	לה:
אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה.																											לה:
נמנעו מלהשביעה																											לה:
התקין ר"ג הזקן, שתהא נודרת ליתומים כל מה שירצו וגובה כתובתה.	[רבן גמליאל הזקן]																										לה:
העדים חותמין על הגט, מפני תיקון העולם.																											לה:
והלל התקין פרוזבול, מפני תיקון העולם.	[הלל]																										לה:
מאי איריא אלמנה? אפילו כולי עלמא נמ																											לה:
הבא ליפרע מנכסי יתומין. לא יפרע אלא בשבועה	דהא קיימא לן:																										לה:
אלמנה אצטריכא ליה, סד"א משום חינא אקילו רבנן גבה, קא משמע לן.																											לה:
נמנעו מלהשביעה.																											לה:
מ"ט?																											לה:
אילימא משום דרב כהנא																											לה:
מעשה באדם אחד בשני בצורת שהפקיד דינר זהב אצל אלמנה, והניחתו בכד של קמח, ואפאתו בפת ונתנתו לעני, לימים בא בעל הדינר ואמר לה: הבי לי דינרי, אמרה ליה: יהנה סם המת באחד מבניה של אותה אשה אם נהנית מדינריך כלום אמרו: לא היו ימים מועטין עד שמת אחד מבניה, וכששמעו חכמים בדבר אמרו: מה מי שנשבע באמת - כך, הנשבע על שקר - על אחת כמה וכמה	דאמר רב כהנא, ואמרי לה אמר רב יהודה אמר רב:																										לה:
מאי טעמא איענשה?																											לה:
דאיתרשי לה מקום דינר																											לה:
ומאי מי שנשבע באמת?																											לה:
כמי שנשבע באמת																											לה:
אי משום הא, מאי איריא אלמנה? אפילו גרושה נמי																											לה:
לא שנו אלא אלמנה, אבל גרושה משביעין אותה	אלמה א"ר זירא אמר שמואל:																										לה:
אלמנה שאני, דבההיא הנאה דקא טרחה קמי דיתמי אתיא לאורויי היתרא.																											לה:
לא שנו אלא בב"ד, אבל חוץ לבית דין - משביעין אותה.	רב יהודה אמר ר' ירמיה בר אבא, רב ושמואל דאמרי תרוייהו:																										לה:
איני?																											לה:
והא רב לא מגבי כתובה לארמלתא	[רב]																										לה:
קשיא.																											לה:

◈ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מוקרא-key:	■ מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof															
גיטין-השולח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
בסורא מתנו הכי.														◈		לה.
לא שנו אלא בבית דין, אבל חוץ לב"ד - משביעין אותה	בנהרדעא מתנו הכי, אמר רב יהודה אמר שמואל:													◈	■	לה.
אפי' חוץ לב"ד נמי אין משביעין אותה.	ורב אמר:													◈	■	לה.
רב לטעמיה, דרב לא מגבי כתובה לארמלתא.	[רב]													■		לה.
וליאדרה וליגבייה														◌	?	לה.
בשני דרב קילי נדרי.														!	◌	לה.
ההיא דאתאי לקמיה דרב הונא														○		לה.
מה אעביד לך, דרב לא מגבי כתובה לארמלתא.	אמר לה: [רב הונא]													■		לה.
אמרה ליה: מידי הוא טעמא אלא דלמא נקיטנא מידי מכתובתי, חי ה' צבאות אם נהניתי מכתובתי כלום														■		לה.
מודה רב בקופצת.	רב הונא:													■	◌	לה.
ההיא דאתאי לקמיה דרבה בר רב הונא														○		לה.
אמר לה: מאי אעביד לך, דרב לא מגבי כתובה לארמלתא, ואבא מרי לא מגבי כתובה לארמלתא.	אמר לה: [רב הונא]													■	◌	לה.
אמרה ליה: הב לי מזוני														○	◌	לה.
מזוני נמי לית לך	אמר לה: [רב הונא]													■	◌	לה.
התובעת כתובתה בב"ד - אין לה מזונות.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:													■	■	לה.
אמרה ליה: אפכוה לכורסיה, כבי תרי עבדא לי														○	◌	לה.
הפכוה לכורסיה ותרצוה, ואפילו הכי לא איפרק מחולשא.														○		לה.
אדרה בב"ד ואשבעה חוץ לב"ד, וליתי קלא וליפול באודני, דבעינא כי היכי דאעביד בה מעשה.	רב יהודה לרב ירמיה ביראה:													■	◌	לה.
לא שנו אלא אלמנה, אבל גרושה - משביעין אותה.	גופא, אמר רבי זירא אמר שמואל:													■	◌	לה.
וגרושה דאדרה לא?														?		לה.
איך פלוניתא בת פלוני קבילת גיטא מן ידא דאחא בר הידיא דמתקרי איה מרי, ונדרת ואסרת פירות שבעולם עלה, דלא קבילת מכתובתה אלא גלופקרא אחד וספר תהלים אחד וספר איוב וממשלות בלואים, ושמונים בחמשה מנה, לכשתבא לידכם הגבוה את השאר	והא שלחו מתם:													?	◌	לה.
ההוא גט יבמין הוה.	רב אשי:													!	◌	לה:
התקין רבן גמליאל הזקן שתהא נודרת כו'.														■		לה:
לא שנו אלא בשלא ניסת, אבל ניסת - אין מדירין אותה.	רב הונא:													◈	■	לה:
ניסת מאי טעמא? דמיפר לה בעל, כי לא ניסת נמי, לכי מנסבא מיפר לה בעל														?		לה:
אין הבעל מיפר בקודמין.														!	◌	לה:
וניחוש דלמא אזלה לגבי חכם ושרי לה														?	◌	לה:
צריך לפרט את הנדר.	קסבר: [רב הונא]													!	◌	לה:
אפי' ניסת.	רב נחמן:													◈	■	לה:
ניסת ודאי מיפר לה בעל														?		לה:

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O </p>		<p style="text-align: center;"> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-? question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>			
מימרא	מאן דאמר				
גטין-השולח					
דמדרינן לה ברבים.				!	◇
ניסת - גובה כתובתה אם נדרה	מיתבי:			?	
מאי לאו נדרה השתא				?	
לא, דנדרה מעיקרא.				!	
ניסת - נודרת וגובה כתובתה	והתניא:			?	◇
תנאי היא, דאיכא למאן דאמר: נדר שהודר ברבים - יש לו הפרה, ואיכא למאן דאמר: אין לו הפרה.				!	◇
צריך לפרט את הנדר, או אינו צריך?	איבעיא להו:				^ ◇
אינו צריך	רב נחמן:			!	◇
צריך.	רב פפא:			!	◇
רב נחמן אמר אינו צריך, דאי אמרת צריך, זימנין דגייז ליה לדיבוריה, וחכם מאי דשמע מיפל	[רב נחמן]			■	
רב פפא אמר צריך, משום מילתא דאיסורא.	[רב פפא]			■	
הנושא נשים בעבירה - פסול, עד שידור הנאה	תנן:			?	◇
נדר ועובד, יורד ומגרש	ותני עלה:			?	
ואי אמרת אינו צריך לפרט את הנדר, ליחוש דילמא אזיל לגבי חכם ושרי ליה				?	◇
דמדרינן ליה ברבים.				!	◇
הניחא למאן דאמר נדר שהודר ברבים - אין לו הפרה, אלא למאן דאמר יש לו הפרה מאי איכא למימר?				?	◇
דמדרינן ליה על דעת רבים				!	◇
הלכתא: אפילו למאן דאמר נדר שהודר ברבים - יש לו הפרה, על דעת רבים - אין לו הפרה.	דאמר אמיר:			!	
והני מילי לדבר הרשות, אבל לדבר מצוה - יש לו הפרה				■	◇
כי ההוא מקרי דרדקי דאדריה רב אחא על דעת רבים, דהוה פשע בינוקי, ואהדריה רבינא, דלא אישתכח דדייק כוותיה.				○	
והעדים חותמין על הגט, מפני תיקון העולם.					■
מפני תיקון העולם? דאורייתא הוא, דכתיב: (ירמיהו ל"ב) וכתוב בספר וחתום				?	◇
לא צריכא לרבי אלעזר	רבה:			!	
עדי מסירה כרתי	דאמר: [רבי אלעזר]			!	◇
תקינו רבנן עדי חתימה מפני תיקון העולם, דזמנין דמייתי סהדי, אי נמי זימנין דאזלי למדינת הים.				!	◇
אפי' תימא לר' מאיר, התקינו שיהא עדים מפרשין שמותיהן בגיטין, מפני תיקון העולם	רב יוסף:			!	◇
בראשונה היה כותב אני פלוני חתמתי עד, אם כתב ידו יוצא ממקום אחר - כשר, ואם לאו - פסול	כדתניא:			!	
תקנה גדולה התקינו, שיהיו מפרשין שמותיהן בגיטין, מפני תיקון העולם.	רבן גמליאל:			!	
ובסימנא לא? והא רב צייר כורא, ורבי חנינא צייר חרותא, רב חסדא - סמך, ורב הושעיא - עין, רבה בר רב הונא צייר מכותא				?	
שאני רבנן, דבקיין סימניהו.				!	

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>statement-מימרא ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר													
מעיקרא במאי אפקעינהו?			◊												לו:
בדיסקי.			!												לו:
הלל התקין פרוסבול וכו'.															לו:
פרוסבול אינו משמט, זה אחד מן הדברים שהתקין הלל הזקן, שראה את העם שנמנעו מלהלוות זה את זה ועברו על מה שכתוב בתורה (דברים ט"ו) השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל וגו', עמד והתקין פרוסבול וזה הוא גופו של פרוסבול: מוסרני לכם פלוני דיינין שבמקום פלוני, שכל חוב שיש לי אצל פלוני שאגבנו כל זמן שארצה, והדיינים חותמים למטה או העדים.	תנן התם:														לו:
ומי איכא מידי, דמדאורייתא משמטא שביעית, והתקין הלל דלא משמטא?			◊												לו:
בשביעית בזמן הזה, ורבי היא	אביי:		!												לו:
(דברים ט"ו) וזה דבר השמיטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, בזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים ותקינן רבנן דתשמט זכר לשביעית. ראה הלל שנמנעו העם מלהלוות זה את זה, עמד והתקין פרוסבול.	דתניא, רבי:														לו:
ומי איכא מידי, דמדאורייתא לא משמטא שביעית, ותקינן רבנן דתשמט?			◊												לו:
שב ואל תעשה הוא.	אביי:		!												לו:
הפקר ב"ד היה הפקר	רבא:		!												לו:
מנין שהפקר ב"ד היה הפקר? שנאמר: (עזרא י') וכל אשר לא יבוא לשלשת הימים כעצת השרים והזקנים יחרם כל רכושו והוא יבדל מקהל הגולה.	דאמר ר' יצחק:														לו:
מהכא: (יהושע י"ט) אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות וגו', וכי מה ענין ראשים אצל אבות? לומר לך, מה אבות מנחילין את בניהם כל מה שירצו, אף ראשים מנחילין העם כל מה שירצו.	רבי אליעזר:														לו:
כי התקין הלל פרוסבול - לדריה הוא דתקין, או דלמא לדרי עלמא נמי תקין?	איבעיא להו:		◊												לו:
למאי נפקא מינה?			◊												לו:
לבטוליה, אי אמרת לדריה הוא דתקין מבטלינן ליה, אלא אי אמרת לדרי עלמא נמי תקין, הא אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חברו - אלא א"כ גדול הימנו בחכמה ובמנין			!												לו:
מאי?			◊												לו:
לא כתבינן פרוסבול אלא אי בבי דינא דסורא אי בבי דינא דנהרדעא	ת"ש, דאמר שמואל:		◊												לו:
ואי סלקא דעתך לדרי עלמא נמי תקין, בשאר בי דינא נמי לכתבן			◊												לו:
דלמא כי תקין הלל לדרי עלמא - כגון בי דינא דידיה, וכרב אמי ורב אסי, דאלימי לאפקעיני ממונא, אבל לכולי עלמא לא.			!												לו:
הא פרוסבולא - עולבנא דדייני הוא, אי איישר חיל - אבטלינן.	ת"ש, דאמר שמואל:		◊												לו:
אבטלינן? והא אין ב"ד יכול לבטל דברי ב"ד חברו - אלא א"כ גדול הימנו בחכמה ובמנין			◊												לו:
אם איישר חיל יותר מהלל אבטליניה.	הכי קאמר: [שמואל]		!												לו:
אקיימנה.	רב נחמן:		!												לו:
אקיימנה? הא מיקיים וקא?			◊												לו:
הכי קאמר: אימא ביה מילתא, דאע"ג דלא כתוב ככתוב דמי.			!												לו:
האי עולבנא, לישנא דחוצפא הוא או לישנא דניחותא הוא?	איבעיא להו:		◊												לו:
עלובה כלה שזינתה בקרב חופתה.	ת"ש, דאמר עולא:		!												לו:
מאי קרא? (שיר השירים א') עד שהמלך במסכו נרדי נתן ריחו.	רב מרי ברה דבת שמואל:		◊												לו:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key-מקרא-:</p>	
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
עדיין חביבותא הוא גבן, דכתיב נתן ולא כתיב הסריח.	רבא		◊		לו:
הנעלבין ואינן עולבים, שומעין חרפתן ואין משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין, עליהן הכתוב אומר: (שופטים ה') ואוהביו כצאת השמש בגבורתו.	תנו רבנן:		◊		לו:
מאי פרוסבול?			^		לו:
פרוס בולי ובוטי, בולי - אלו עשירים, דכתיב: (ויקרא כ"ו) ושברתי את גאון עוזכם	רב הסדא:		◊	!	לו:
אלו בולאות שביהודה	ותני רב יוסף:		!		לו.
בוטי - אלו העניים, דכתיב: (דברים ט"ו) העבט תעביטנו.			◊	!	לו.
מאי פרוסבול?	אמר ליה רבא ללעוזא:		◊	^	לו.
א"ל: פורסא דמילתא.			◊	!	לו.
יתומין אין צריכין פרוסבול	רב יהודה אמר שמואל:		◊		לו.
יתומין אין צריכין פרוסבול, דר"ג ובית דינו אביהן של יתומין.	וכן תני רמי בר חמא:				לו.
אין כותבין פרוסבול אלא על הקרקע, אם אין לו - מזכהו בתוך שדהו כל שהו.	תנן התם:		◊		לו.
וכמה כל שהו?			^		לו.
אפילו קלה של כרוב.	רב חייא בר אשי אמר רב:		◊	!	לו.
אפ"י השאילו מקום לתנור ולכירים - כותבין עליו פרוסבול.	רב יהודה:		◊	!	לו.
איני?			?		לו.
אין כותבין פרוסבול אלא על עציץ נקוב בלבד	והתני הלל:		◊	?	לו.
נקוב אין, שאינו נקוב לא			?		לו.
אמאי? והא איכא מקומן			?		לו.
לא צריכא דמנח אסיכי.			◊	!	לו.
רב אשי מקני ליה גידמא דדיקלא וכתב עליה פרוסבול.	[רב אשי]		◊	○	לו.
רבנן דבי רב אשי מסרי מלייהו להדדי.	[רבנן דבי רב אשי]		◊	○	לו.
רבי יונתן מסר מילי לר' חייא בר אבא	[רבי יונתן]		◊	○	לו.
צריכנא מידי אחרינא?	אמר ליה: [רבי יונתן]		^		לו.
לא צריכת.	אמר ליה: [רבי חייא בר אבא]		!		לו.
אין לו קרקע, ולערב יש לו קרקע, כותבין עליו פרוסבול	ת"ר:		◊		לו.
לו ולערב אין להן קרקע, ולחייב לו יש לו קרקע - כותבין עליו פרוסבול, מדרבי נתן			◊		לו.
מנין לנושה בחברו מנה וחברו בחברו, מנין שמוציאין מזה ונותנין לזה? ת"ל: (במדבר ה') ונתן לאשר אשם לו.	דתניא, רבי נתן:				לו.
השביעית משמטת את המלוה, בין בשטר בין שלא בשטר.	תנן התם:		◊		לו.
בשטר - שטר שיש בו אחריות נכסים, שלא בשטר - שאין בו אחריות נכסים, כל שכן מלוה על פה:	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:		◊	◆	לו.
בשטר - שטר שאין בו אחריות נכסים, שלא בשטר - מלוה על פה, אבל שטר שיש בו אחריות נכסים - אינו משמט.	רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו:		◊	◆	לו.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה	statement- מימרא ⚡ challenge- קושיא ^ question- שאלה ! answer- תירוץ proof- ראיה
--	---

מימרא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מימרא	מאן דאמר															
גיטין-השולח																
תניא כותיה דר' יוחנן ורבי שמעון בן לקיש:												■		לו.		
שטר חוב משמט, ואם יש בו אחריות נכסים - אינו משמט.	[תניא]											■	■	לו.		
סיים לו שדה אחת בהלוואתו - אינו משמט ולא עוד, אלא אפילו כתב כל נכסי אחראין וערבאין לך - אינו משמט.	תניא אידך:											■	◇	לו.		
קריביה דר' אסי הוה ליה ההוא שטרא דהוה כתיב ביה אחריות נכסים, אתא לקמיה דר' אסי, אמר ליה: משמט או אינו משמט?												○	◇	לו.		
אינו משמט	א"ל: [רבי אסי]											■	◇	לו.		
שבקיה ואתא לקמיה דר' יוחנן												○		לו.		
משמט.	א"ל: [רבי יוחנן]											■	◇	לו.		
אתא ר' אסי לקמיה דר' יוחנן												○		לו.		
משמט או אינו משמט?	א"ל: [רבי אסי]											^		לו.		
משמט	אמר ליה: [רבי יוחנן]											!		לו.		
והא מר הוא דאמר אינו משמט	[רבי אסי]											⚡		לו.		
וכי מפני שאנו מדמין נעשה מעשה?	אמר ליה: [רבי יוחנן]											!	◇	לו.		
והתני' כוותיה דמר	א"ל: [רבי אסי]											⚡	◇	לו.		
דלמא היא בית שמאי היא	אמר ליה: [רבי יוחנן]											!	◇	לו.		
שטר העומד לגבות כגבוי דמי.	דאמרי: [בית שמאי]											■		לו.		
המלוה את חבירו מעות על המשכון, והמוסר שטרותיו לבית דין - אין משמטין.	תנן התם:												■	◇	לו.	
בשלמא מוסר שטרותיו לב"ד, דתפסי להו בי דינא, אלא מלוה על המשכון מאי טעמא?													⚡		לו.	
משום דתפס ליה.	רבא:												!		לו.	
אלא מעתה, הלוהו ודר בחצרו דתפסי ליה, הכי נמי דלא משמט	אמר ליה אביי:												⚡		לו.	
שאני משכון, דקני ליה, מדרבי יצחק	אמר ליה: [רבא]												!	◇	לו.	
מנין לבעל חוב שקונה משכון? שנאמר: (דברים כ"ד) ולך תהיה צדקה, אם אינו קונה - צדקה מנין? מכאן לבעל חוב שקונה משכון.	דאמר רבי יצחק:												■	!	לו.	
המחזיר חוב לחבירו בשביעית - צריך שיאמר לו משמט אני, ואם אמר לו אע"פ כן - יקבל הימנו, שנאמר: (דברים ט"ו) וזה דבר השמטה.	תנן התם:													■	◇	לו:
ותלי לי' עד דאמר הכי.	רבה:													■	◇	לו:
כשהוא נותן לו, אל יאמר לו בחובי אני נותן לך, אלא יאמר לו שלי הן ובמתנה אני נותן לך.	איתיביה אביי:													■	⚡	לו:
תלי ליה נמי עד דאמר הכי.	אמר ליה: [רבה]													!		לו:
אבא בר מרתא דהוא אבא בר מגימי הוה מסיק ביה רבה זוזי, אייתניהו גיהליה בשביעית														○		לו:
משמט אני	אמר ליה: [רבה]													○		לו:
שקלינהו ואול.														○		לו:
אתא אביי אשכחיה דהוה עציב														○		לו:
אמאי עציב מר?	אמר ליה: [אביי]													^	○	לו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין- השולח	מימרא	מאן דאמר													
הכי הוה מעשה.	אמר ליה: [רבה]	!	o												לז:
אזל לגביה, אמר ליה: אמטת ליה זוזי למר?	[אביי]	^	o												לז:
אין.	אמר ליה: [אבא בר מרתא]	!	o												לז:
ומאי אמר לך?	אמר ליה: [אביי]	^	o												לז:
משמט אני.	אמר ליה: [אבא בר מרתא]	!	o												לז:
ואמרת ליה אף על פי כן?	אמר ליה: [אביי]	^	o												לז:
לא.	אמר ליה: [אבא בר מרתא]	!	o												לז:
ואי אמרת ליה אף על פי כן הוה שקלינהו מינך, השתא מיהת אמטינהו ניהליה ואימא ליה אע"פ כן.	אמר ליה: [אביי]	o													לז:
אזל אמטינהו ניהליה ואמר ליה אף על פי כן, שקלינהו מיניה	[אבא בר מרתא]	o													לז:
אמר: לא הוה ביה דעתא בהאי צורבא מרבנן מעיקרא.	אמר: [רבה]	o													לז:
נאמן אדם לומר פרוסבול היה בידי ואבד ממני מאי טעמא? כיון דתקינו רבנן פרוסבול, לא שביק היתירא ואכיל איסורא.	רב יהודה אמר רב נחמן:											o			לז:
כי אתו לקמיה דרב															לז:
מידי פרוסבול היה לך ואבד?	אמר ליה: [רב]														לז:
כגון זה פתח פ"ך לאלם הוא.															לז:
וכן בעל חוב שמוציא שטר חוב ואין עמו פרוסבול - הרי אלו לא יפרעו	תנן:														לז:
תנאי היא															לז:
המוציא שטר חוב - צריך שיהא עמו פרוסבול	דתניא: [ת"ק]														לז:
אינו צריך.	חכמים:														לז:
עבד שנשבה ופדאוהו, אם לשום עבד - ישתעבד, אם לשום בן חורין - לא ישתעבד	[חכמים]														לז:
בין כך ובין כך ישתעבד.	רשב"ג:														לז:
במאי עסקינן?															לז:
אילימא לפני יאוש															לז:
לשום בן חורין אמאי לא ישתעבד?															לז:
אלא לאחר יאוש															לז:
לשום עבד אמאי ישתעבד?															לז:
לעולם לפני יאוש, ולשום עבד - ישתעבד לרבו ראשון, לשום בן חורין - לא ישתעבד לא לרבו ראשון ולא לרבו שני, לרבו שני לא, דהא לשום בן חורין פרקיה, לרבו ראשון נמי לא, דילמא ממנעי ולא פרקי	אביי: [חכמים]														לז:
בין כך ובין כך ישתעבד	רבן שמעון בן גמליאל:														לז:
כשם שמצוה לפדות את בני חורין, כך מצוה לפדות את העבדים.	קסבר: [רשב"ג]														לז:
לעולם לאחר יאוש, ולשום עבד - ישתעבד לרבו שני, לשום בן חורין - לא ישתעבד לא לרבו ראשון ולא לרבו שני, לרבו שני לא, דהא לשום בן חורין פרקיה, לרבו ראשון נמי לא, דהא לאחר יאוש הוה	רבא: [חכמים]														לז:
בין כך ובין כך ישתעבד	רבן שמעון בן גמליאל:														לז:

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

גיטין-השולח	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מפני מה אמרו בין כך ובין כך ישתעבד? שלא יהא כל אחד ואחד הולך ומפיל עצמו לגייסות, ומפקיע עצמו מיד רבו.	דאמר חזקיה:											לז:
כשם שמצוה לפדות את בני חורין, כך מצוה לפדות את העבדים	מיתבי, אמר להן רשב"ג:											לז:
בשלמא לאביי, דאמר: לפני יאוש, היינו דקאמר כשם, אלא לרבא, דאמר: לאחר יאוש, האי כשם? משום דחזקיה הוה												לז:
רשב"ג לא הוי ידע מאי קאמרי רבנן, והכי קאמר להו: אי לפני יאוש קאמרתו, היינו כשם, אי לאחר יאוש קאמרתו, כדחזקיה.	אמר לך רבא:											לז:
ולרבא, דאמר: לאחר יאוש, ולרבו שני, רבו שני ממאן קני ליה?												לז:
משבאי												לז:
שבאי גופיה מי קני ליה?												לז:
אין, קני ליה למעשה ידיו												לז:
מנין לעובד כוכבים שקנה את העובד כוכבים למעשה ידיו? שנאמר: (ויקרא כ"ה) וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנו, אתם קונים מהם, ולא הם קונים מכם ולא הם קונים זה מזה	דאמר ריש לקיש:											לז:
יכול לא יקנו זה את זה?												לז:
יכול לא יקנו זה את זה? האמרת: לא הם קונים זה מזה												לז:
ה"ק: ולא הם קונים זה מזה לגופו, יכול לא יקנו זה את זה למעשה ידיו?												לז:
אמרת ק": עובד כוכבים ישראל קונה, עובד כוכבים עובד כוכבים לא כ"ש.												לז:
ואימא: הני מילי בכספא, אבל בחזקה לא												לז:
עמון ומואב טהרו בסיחון.	רב פפא:											לז:
אשכחן עובד כוכבים עובד כוכבים, עובד כוכבים ישראל מנלן?												לז:
דכתיב: (במדבר כ"א) וישב ממנו שבי.												לז:
עבד שברח מבית האסורים - יצא לחירות ולא עוד, אלא שכופין את רבו וכותב לו גט שיחרור.	רב שמן בר אבא א"ר יוחנן:											לז:
בין כך ובין כך ישתעבד	תנן, רשב"ג:											לז:
כל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו - הלכה כמותו, חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה	ואמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:											לז:
בשלמא לאביי, מוקי לה להאי לפני יאוש והאי לאחר יאוש, אלא לרבא, דאמר: לאחר יאוש, קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן												לז:
טעמא מאי? משום דחזקיה, בורה שאני, השתא לקטלא מסר נפשיה, אפולי אפיל נפשיה לגייסות?	אמר לך רבא:											לז:
אמתיה דמר שמואל אשתבאי, פרקיה לשום אמהתא ושדרה ליה												לז:
שלחו ליה: אנו כרשב"ג סבירא לן, את אי נמי כרבנן סבירא לך, אנו לשום אמהתא פרקינן לה ניהלה.												לז:
ואינהו סבור: לפני יאוש הוה, ולא היא, לאחר יאוש הוה, ושמואל לא מיבעי' דאשתעבודי לא משתעבד בה, אלא גיטא דחירותא נמי לא אצרכה												לז:
המפקיר עבדו יצא לחירות, ואינו צריך גט שיחרור, שנאמר: (שמות י"ב) וכל עבד איש מקנת כסף, עבד איש ולא עבד אשה? אלא, עבד שיש לו רשות לרבו עליו קרוי עבד, שאין לו רשות לרבו עליו אין קרוי עבד.	שמואל לטעמיה, דאמר שמואל:											לז:
אמתיה דרבי אבא בר זוטרא אישתבאי, פרקה ההוא תרמודאה לשום איתתא, שלחו ליה לדידיה: אי יאות עבדת, שדר לה גיטא דחירותא.												לז:
היכי דמי?												לז:
אי דמצו פרקי לה												לז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר													
למה לי גיטא דחירותא?			ז												לה.
אי דלא מצו פרקי לה			!												לה.
כי שדר לה גיטא דחירותא מאי הוי?			ז												לה.
לעולם דמצו פרקי לה, וכיון דמשדר לה גיטא דחירותא, חברי מחברי אהדי ופרקי לה.			!												לה.
ואב"א: לעולם דלא מצו פרקי לה, וכיון דמשדר לה גיטא דחירותא, מיתזלא באפיה ומפריק לה.			!												לה.
חביבה להן בהמתן של ישראל יותר מנשותיהן	והאמר מר:		ז												לה.
הני מילי בצניעא, אבל בפרהסיא זילא בהו מילתא.			!												לה.
ההיא אמתא דהות בפומבדיתא דהוו קא מעבדי בה אינשי איסורא															לה.
אי לאו דאמר רב יהודה אמר שמואל	אביי:														לה.
כל המשחרר עבדו עובר בעשה	[רב יהודה אמר שמואל]														לה.
הוה כייפנא ליה למרה וכתוב לה גיטא דחירותא.															לה.
כי הא מודה רב יהודה, משום מילתא דאיסורא.	רבינא:														לה.
ואביי, משום איסורא לא?			ז												לה.
מעשה באשה אחת שחציה שפחה וחציה בת חורין, וכפו את רבה ועשאה בת חורין	האמר רב חנינא בר רב קטינא אמר ר' יצחק:		ז												לה.
מנהג הפקר נהגו בה	ואמר רב נחמן בר יצחק:		ז												לה:
הכי השתא, התם לא לעבד חזיא ולא לבן חורין חזיא, הכא אפשר דמיחד לה לעבדיה ומנטר לה.			!												לה:
כל המשחרר עבדו עובר בעשה, שנאמר: (ויקרא כ"ה) לעולם בהם תעבדו.	גופא, אמר רב יהודה אמר שמואל:														לה:
מעשה בר' אליעזר שנכנס בבית הכנסת ולא מצא עשרה, ושחרר עבדו והשלימו לעשרה	מיתבי:		ז												לה:
מצוה שאני.			!												לה:
לעולם בהם תעבדו - רשות, דברי רבי ישמעאל	ת"ר: [רבי ישמעאל]														לה:
חובה.	רבי עקיבא:														לה:
ודילמא ר"א סבר לה כמאן דאמר רשות			ז												לה:
לא סלקא דעתך			!												לה:
חובה.	דתניא בהדיא, רבי אליעזר:		!												לה:
בהני תלת מילי נחתי בעלי בתים מנכסיהון: דמפקי עבדיהו לחירותא, ודסיירי נכסייהו בשבתא, ודקבעי סעודתייהו בשבתא בעידן בי מדרשא	רבה:														לה:
שתי משפחות היו בירושלים, אחת קבעה סעודתא בשבתא ואחת קבעה סעודתא בערב שבת, ושתיהן נעקרו.	דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:														לה:
המקדיש עבדו יצא לחירות מאי טעמא? גופיה לא קדיש, לדמי לא קאמר, דליהוי (דברים י"ד) עם קדוש קאמר.	רבה אמר רב:														לה:
המפקיר עבדו יצא לחירות.	רב יוסף אמר רב:														לה:
מ"ד מקדיש, כ"ש מפקיר מאן דאמר מפקיר, אבל מקדיש לא, דלמא לדמי קאמר.															לה:
צריך גט שיחרור או לא צריך?	איבעיא להו:		^												לה:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
--	---

גיטין-השולח	מאן דאמר
מימרא	

Talmud Navigator
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

אחד זה ואחד זה - יצא לחירות, וצריך גט שחרור.	ת"ש, דאמר רב חייא בר אבין אמר רב:	!	◊	לה:
המקדיש נכסיו והיו בהן עבדים, אין הגזברין רשאין להוציאן לחירות, אבל מוכרין אותן לאחרים מוציאין אותן לחירות	רבה, ומותבינן אשמעתין:	?	◊	לה:
אף הוא נותן דמי עצמו ויוצא, מפני שהוא כמוכרו לן	רבי אומר, אומר אני:	?	◊	לה:
מתני' קא רמית עליה דרב? רב תנא הוא ופליג.		!	◊	לה:
(ויקרא כ"ז) אך כל חרם וגו' מאדם - אלו עבדיו ושפחותיו הכנענים	ת"ש:	?	◊	לה:
הכא במאי עסקינן - דאמר לדמי.		!	◊	לה:
אי הכי, אידך נמי דאמר לדמי?		?		לה:
א"ה, אין הגזברים רשאין להוציאן - לחירות, גזברים מאי עבידתייהו? ותו, אבל מוכרין אותן לאחרים ואחרים מוציאין אותן לחירות, אחרים מאי עבידתייהו? ותו, רבי אומר, אומר אני: אף הוא נותן דמי עצמו ויוצא, מפני שהוא כמוכרו לו, ואי לדמי, מאי מפני שהוא כמוכרו לו?		!		לה:
המקדיש עבדו - עושה ואוכל, שלא הקדיש אלא דמיו	תא שמע:	?	◊	לה:
הא מני' ר"מ היא		!		לט.
אין אדם מוציא דבריו לבטלה.	דאמר: [רבי מאיר]	!	◊	לט.
ה"נ מסתברא		■		לט.
וכן הוא שהקדיש עצמו - עושה ואוכל, שלא הקדיש אלא דמיו	דקתני סיפא:	■	◊	לט.
אי אמרת בשלמא ר"מ היא - שפיר, אלא אי אמרת רבנן היא, בשלמא עבדו לדמי קאי, אלא איהו לדמי קאי?		■		לט.
לימא כתנאי:		?		לט.
המקדיש עבדו - אין מועלין בו	[ת"ק]	■	◊	לט.
מועלין בשער?	רבן שמעון בן גמליאל	■	◊	לט.
מאי לאו בהא קמיפלגי:		?		לט.
קדוש	דמר סבר: [רשב"ג]	■	◊	לט.
לא קדוש	ומר סבר: [ת"ק]	■	◊	לט.
ותסברא? האי מועלין בו ואין מועלין בו, האי קדוש ואינו קדוש מיבעי ליה		!		לט.
אלא, דכולי עלמא - קדוש, והכא בהא קמיפלגי		!	◊	לט.
עבדא כמקרקעי דמי	מר סבר: [ת"ק]	■	◊	לט.
ומר סבר: כמטלטלי דמי.	ומר סבר: [רשב"ג]	■	◊	לט.
אי הכי, אדמיפלגי בשער, ליפלגו בגופן		?		לט.
אלא, דכולי עלמא עבדא כמקרקעי דמי, והכא בשער העומד ליגזז קמיפלגי		!	◊	לט.
כגזוז דמי	מר סבר: [רשב"ג]	■	◊	לט.
לאו כגזוז דמי.	ומר סבר: [ת"ק]	■	◊	לט.
לימא, הני תנאי כהני תנאי		?		לט.
יש דברים שהם כקרקע ואינן כקרקע	דתנן, ר"מ:	■	◊	לט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

גיטין-השולח	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואין חכמים מודים לו	[חכמים]	◊	◊									לט.
כיצד?			◊									לט.
עשר גפנים טעונו מסרתי לך, והלה אומר אינן אלא חמש - ר"מ מחייב	[רבי מאיר]	◊	◊									לט.
כל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע	חכמים:	◊	◊									לט.
ענבים העומדות ליבצר איכא בינייהו:	וא"ר יוסי בר' חנינא:		◊									לט.
כבצורות דמיין	דרבי מאיר סבר:		◊									לט.
לאו כבצורות דמיין	ורבנן סברי:		◊									לט.
אפי' תימא רבי מאיר, עד כאן לא קאמר ר"מ התם אלא בענבים, דכמה דקיימין מיכחש כחיש, אבל הכא כמה דקאי אשבוחי משבת.										!		לט.
כי סליק ר' חייא בר יוסף, אמר להאי שמעתא דרב קמיה דר' יוחנן											○	לט.
אמר רב הכי	א"ל: [רבי יוחנן]									◊		לט.
והוא לא אמר הכי?										◊		לט.
המפקיר עבדו יצא לחירות, וצריך גט שחרור	והאמר עולא אמר ר' יוחנן:										■	לט.
אמר רב כותני	הכי קאמר ליה: [רבי יוחנן]										■	לט.
לא סיימה קמיה	איכא דאמרי:										○	לט.
ולא אמר רב צריך גט שחרור?	א"ל: [רבי יוחנן]										○	לט.
ור' יוחנן לטעמיה											■	לט.
המפקיר עבדו יצא לחירות, וצריך גט שחרור.	דאמר עולא א"ר יוחנן:										■	לט.
המפקיר עבדו יצא לחירות, וצריך גט שחרור.	גופא, אמר עולא אמר ר' יוחנן:										■	לט.
גר שמת ובזבוזו ישראל נכסיו, והיו בהן עבדים, בין גדולים ובין קטנים - קנו עצמן בני חורין	איתביה ר' אבא לעולא: [ת"ק]										◊	לט.
גדולים - קנו עצמן בני חורין, קטנים - כל המחזיק בהן זכה בהן	אבא שאול:										◊	לט.
וכי מי כתב גט שחרור לאלו?											◊	לט.
דמי האי מדרבנן כדלא גמרי אינשי שמעתא.	אמר: [עולא]										!	לט.
וטעמא מאי?											^	לט.
עבדו דגר כי אשתו, מה אשתו משתלחה בלא גט, אף עבדו משתלחם בלא גט.	רב נחמן, קסבר עולא:										!	לט.
אי הכי, אפי' ישראל נמ?											◊	לט.
אמר קרא: (ויקרא כ"ה) והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה.											!	לט.
אי הכי, המפקיר עבדו ומת נמי											◊	לט.
המפקיר עבדו ומת, אותו העבד אין לו תקנה	אלמה אמר אממר:										◊	לט.
דאמימר קשיא.											■	לט.
הלכה כאבא שאול.	רבי יעקב בר אידי א"ר יהושע בן לוי:										■	לט.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר												
	בפירוש שמיע לך או מכללא שמיע לך?	רבי זירא לרבי יעקב בר אדי:												לט:
	מאי כללא?													לט:
	אמר נתייאשתי מפלוני עבדי, מהו?	דאמר ר' יהושע בן לוי, אמרו לפני רבי:												לט:
	אומר אני: אין לו תקנה אלא בשטר	אמר להם: [רבי]												לט:
	מאי טעמא דרבי? גמר לה לה מאשה, מה אשה בשטר, אף עבד נמי בשטר	ואמר רבי יוחנן:												לט:
	וקא דייקת מינה כאשה, מה אשה איסורא ולא ממונא, אף עבד נמי איסורא ולא ממונא.													לט:
	ואי מכללא מאי?	[רבי יעקב בר אדי]												לט:
	אדרב, דוק מינה לאידך גיסא, מה אשה בין גדולה בין קטנה, אף עבד נמי בין גדול בין קטן	א"ל: [רבי זירא]												לט:
	בפירוש שמיע לי.	אמר ליה: [רבי יעקב בר אדי]												לט:
	אין הלכה כאבא שאול.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												לט:
	בפירוש שמיע לך או מכללא שמיע לך?	ר' זירא לר' חייא בר אבא:												לט:
	מאי כללא?													לט:
	נתייאשתי מפלוני עבדי, מהו?	דאמר ר' יהושע בן לוי, אמרו לפני רבי:												לט:
	אומר אני: אין לו תקנה אלא בשטר	אמר להם: [רבי]												לט:
	מאי טעמא דרבי? גמר לה לה מאשה, מה אשה בשטר, אף עבד נמי בשטר	ואמר רבי יוחנן:												לט:
	וקא דייקת מינה כאשה, מה אשה בין גדולה בין קטנה, אף עבד נמי בין גדול בין קטן.													לט:
	ואי מכללא מאי?	[רבי חייא בר אבא]												לט:
	אדרבה, דוק מינה להך גיסא, מה אשה איסורא ולא ממונא, אף עבד נמי איסור' ולא ממונא	[רבי זירא]												לט:
	בפירוש שמיע לי.	אמר ליה: [רבי חייא בר אבא]												לט:
	אומר אני: אין לו תקנה אלא בשטר.	אמר מר: אמר להם [רבי]												לט:
	אומר אני: אף הוא נותן דמי עצמו ויוצא, מפני שהוא כמוכרו לן	והתניא: רבי:												לט:
	הכי קאמר: או בכסף או בשטר, והאי פקע ליה כספיה, ולאפוקי מהאי תנא													לט:
	יכול יהא כסף גומר בה, כדרך ששטר גומר בה? ת"ל: (ויקרא י"ט) והפדה לא נפדתה, אורעה כל הפרשה כולה ללא חופשה, לומר לך: שטר גומר בה, ואין הכסף גומר בה.	דתניא, ר' שמעון אומר משום רבי עקיבא:												לט:
	הלכה כר' שמעון	רמי בר חמא א"ר נחמן:												לט:
	אין הלכה כר' שמעון.	רב יוסף בר חמא א"ר יוחנן:												לט:
	אשכחיה רב נחמן בר יצחק לרבה בר שילת דהוה קאי אפיתתא דבי תפלה													לט:
	הלכה או אין הלכה?	א"ל: [רב נחמן בר יצחק]												לט:
	אני אומר אין הלכה, ורבנן דאתו ממחוזא אמרי: אמר רבי זירא משמיה דרב נחמן הלכה	א"ל: [רבה בר שילת]												לט:
	וכי אתאי לסורא אשכחתי לר' חייא בר אבין, אמרי ליה: אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה													לט:
	דההיא אמתא דהוה מרה שכיב מרע, אתיא בכיא קמיה, אמרה ליה: עד אימת תשתעביד ותיזיל ההיא איתתא? שקל כומתיה שדא בה, אמר לה: זיל קני הא וקני נפשך, אתו לקמיה דרב נחמן	אמר לי: [ר' חייא בר אבין]												לט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>	
גיטין-השולח	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא	מאן דאמר		
לא עשה ולא כלום	אמר להו: [רב נחמן]	!	◇
מאן דחזא, סבר, משום דהלכה כר' שמעון, ולא היא, אלא משום דהוה ליה כליו של מקנה.		!	◇
הלכה כר' שמעון.	רב שמואל בר אחיטאי אמר רב המנונא סבא אמר ר' יצחק בר אשיאן אמר רב הונא אמר רב המנונא:	■	
ולא היא, אין הלכה כר' שמעון.		■	◇